

være intenst på dagsordenen, og vi hele tiden skal være i en balancediskussion om, hvordan vi gør, for det er ikke nødvendigvis en fordel for menneskerettighederne, hvis man på grund af en krænkelse siger, at nu trækker vi os ud. Der ved fjerner man meget ofte støtten til de svageste parter, dem, der i forvejen er mishandlet, og man opnår så oven i købet, at man ikke længere har den dialog.

Det er den diskussion, vi har haft om Kina, det er den diskussion, vi har i øjeblikket om Zimbabwe, og jeg mener ikke, at den kan løses med hurtige, håndfaste greb. Den må blive i en konstant dialog hele tiden, selvfølgelig ind imellem med den konsekvens, at vi siger, at nu trækker vi os. Men det kunne også i andre sammenhænge betyde, at man sagde, at her er der ekstra brug for, at vi er der og er konsekvente i vores samtale.

Så synes jeg, der er en enkelt ting, der skal gøres meget tydelig. Udenrigsministeren nævnte, at Danmark spillede en vigtig rolle i internationale fora, når vi netop satser på menneskerettighederne og religionsfriheden.

Her har vi altså et lille problem, som forhåbentlig ikke bliver stort, men som burde kunne løses, og det er, at vi har vanskeligheder med at tiltræde ikkediskriminationsprotokollen. Vi har det på grund af ting, som jeg mener, man bør kunne kigge på. At vi får orden i økonomien omkring folkekirken – der er Kristeligt Folkeparti og SF enige. Det kan gøres sådan, at vi ikke har sådan nogle forkludrede argumenter på spil, når folk siger, at Danmark ikke kan leve op til en religionslighedsbehandling og en ikkediskriminations.

Der er også en række andre ting i den eksisterende danske lovgivning, som man bør se på. Det er vigtigt, at vi har orden i eget hus, hvis vi skal ud og tage fat på de andre, og selv om det er i småtingsafdelingen, sammenlignet med den religionsundertrykkelse, der foregår andre steder, så er det alligevel ikke så småt, at vi ikke bør tage det alvorligt og få det klaret.

Peter Skaarup (DF):

I Dansk Folkeparti vil vi gerne sige tak for den redegørelse, vi har fået her i januar måned fra regeringen, og vi vil også sige tak for ministerens besvarelse her i dag, som på mange måder er vældig god efter vores opfattelse. Vi synes måske nok, at det kunne være spændende at se lidt flere konkrete initiativer på det her område, som også at Venstres ordfører var inde på, men

generelt er vi glade for den redegørelse, der er kommet.

Jeg skal også sige, at vi i Dansk Folkeparti har meget stor sympati for, at man rundtomkring i verden gør alt for at sikre religionsfriheden. Og vi er også enige i, at med til det hører selvfølgelig også de menneskerettigheder, som vi gerne skulle hjælpe rundtomkring i verden, så de er helt i top, så man har de muligheder, man allerhelst gerne vil have til bl.a. at dyrke den religion, som man er interesseret i.

Der vil vi også gerne ligesom andre ordførere nævne Kina, som vi anser som et problem, hvor man jager den her Falun Gong-sekt, der måske har nogle mærkelige synspunkter, som nogen ikke kan være enige i, men at man jager en sådan sekt korporligt mener vi er meget problematisk.

Vi vil også godt sige tak til Kristeligt Folkeparti for at have rejst debatten. Vi synes, det er en relevant debat at have her i Folketinget på baggrund af den redegørelse, der er kommet fra regeringen.

Det faktum, vi mener, man skal forholde sig til i verden, er specielt den såkaldte islamiske fundamentalisme, der breder sig mere og mere. Og når vi her taler om islamisk fundamentalisme, så er det ikke bare betegnelsen for en række mennesker, der er stærke i troen, men om en bestemt sammenblanding af religion og politik, som strider mod måden, de vestlige samfund er indrettet på.

Religionsfrihed har nemlig kun en mening efter vores opfattelse inden for en sammenhæng, hvor vi anerkender religionen som en privat sag og ikke en statslig sag. Hvis religionen gøres til mere end det, f.eks. et rets- og et regelsystem, bliver det meget vanskeligt at skelne det religiøse fra det øvrige samfund. Det ønsker vi, at der skal være mulighed for, og det jo også det, der grundlæggende ligger i, at man garanterer religionsfriheden.

I Koranen sammenblander man religion og politik. Vi kan konstatere, at der indføres islamiske love som de eneste gyldige i flere og flere områder i den tredje verden, specielt i de her år, og her sætter man så religionen og religionens love over den nationale lovgivning og over den lovgivning, som er vedtaget i de lokale parlamenter, hvis man overhovedet har et folkestyre de steder.

Og det er ikke rare ting, vi læser om i den her tid i den tredje verden. I Nigeria f.eks. har flere delstater indført islamisk lov. Shariaen er nu